

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Νοεμβρίου 2016 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-353/14 και T-17/15, Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Pignataro-Nolin και G. Gattinara)

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Ιταλική Δημοκρατία, Δημοκρατία της Λιθουανίας

Αιτήματα

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέξει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- εάν το Δικαστήριο κρίνει την υπόθεση ώριμη προς εκδίκαση, να απορρίψει ως αβάσιμη την πρωτοδικώς ασκηθείσα προσφυγή·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας·
- να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Λιθουανίας στα δικαστικά έξοδα της.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσεως, η Επιτροπή προβάλλει τέσσερις λόγους: 1) πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία της νομικής φύσεως των «γενικών κανόνων» που εφαρμόζονται στους διαγωνισμούς και πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, του παραρτήματος III, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), με συνακόλουθη εσφαλμένη αιτιολογία· 2) πλάνη περί το δίκαιο και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1δ του ΚΥΚ· 3) πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την (επιπλέον ενέχουσα αντιφάσεις) ερμηνεία του άρθρου 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ και την ερμηνεία των κριτηρίων που αφορούν τον δικαστικό έλεγχο εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου· 4) πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58 (ΕΕΕΚ 17, της 6ης Οκτωβρίου 1958, σ. 385).

1. Ο πρώτος λόγος διαιρείται σε τέσσερα σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία της νομικής φύσεως των «γενικών κανόνων» που εφαρμόζονται στους γενικούς διαγωνισμούς (ΕΕΕΕ 2014 C 60 A/1), δεδομένου ότι, κατά την Επιτροπή, οι εν λόγω κανόνες θεσπίζουν νέες και συγκεκριμένες υποχρεώσεις για τη διεξαγωγή της διαδικασίας του διαγωνισμού, οι οποίες δεν τροποποιήθηκαν με τις προσβαλλόμενες προκηρύξεις. Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, του παραρτήματος III του ΚΥΚ, κρίνοντας ότι η EPSO δεν διαθέτει κανονιστική εξουσία να θεσπίζει γενικούς και αφηρημένους κανόνες για το γλωσσικό καθεστώς των διαγωνισμών που διοργανώνει. Κατά την Επιτροπή, η EPSO διαθέτει τέτοια εξουσία. Συναφώς, η Επιτροπή προβάλλει επίσης παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον, στη σκέψη 57 *in fine* της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υποπίπτει σε αντίφαση, κρίνοντας ότι η EPSO είχε σε κάθε περίπτωση την εξουσία να εκτιμήσει τις ανάγκες, περιλαμβανομένων των γλωσσικών, των επιμέρους θεσμικών οργάνων κατά τη διοργάνωση των διάφορων διαγωνισμών. Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου, η Επιτροπή φρονεί ότι κακώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι οι κανόνες είναι απλώς πράξεις ανακοινώσεως των κριτηρίων για την επιλογή της δεύτερης γλώσσας των διαδικασιών διαγωνισμού που διοργανώνει η EPSO, δεδομένου ότι οι εν λόγω κανόνες θεσπίζουν, αντιθέτως, με δεσμευτική ισχύ, τα κριτήρια που δικαιολογούν την επιλογή αυτή. Τέλος, με το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα τη φύση και το περιεχόμενο των προσβαλλομένων προκηρύξεων κρίνοντας ότι, όσον αφορά το γλωσσικό καθεστώς, οι προκηρύξεις συνιστούν πηγή νέων και συγκεκριμένων υποχρεώσεων, παραβαίνοντας με τον τρόπο αυτό και την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου, την οποία πρόβαλε η Επιτροπή. Υπό την έννοια αυτή, κατά την Επιτροπή, οι προκηρύξεις ήταν πράξεις οι οποίες είχαν περιεχόμενο απλώς επιβεβαιωτικό των προβλεπομένων στους γενικούς κανόνες στοιχείων.

2. Ο δεύτερος λόγος διαιρείται σε δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή προβάλλει πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1δ του ΚΥΚ, κατά την οποία περιορισμός της επιλογής της δεύτερης γλώσσας δεν συνιστά κατ' ανάγκη διάκριση, αλλά μπορεί να δικαιολογείται υπό το πρίσμα γενικού σκοπού, όπως το συμφέρον της υπηρεσίας στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού. Με το δεύτερο σκέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, δεδομένου ότι, αναζητώντας αιτιολογία για τον περιορισμό της επιλογής της δεύτερης γλώσσας, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο λαμβάνει αποκλειστικά και μόνον υπόψη τις προκηρύξεις του διαγωνισμού, ενώ θα έπρεπε να είχε λάβει επίσης υπόψη τους γενικούς κανόνες και το περιεχόμενό τους.
3. Ο τρίτος λόγος διαιρείται σε τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν δυνατό να αποφανθεί, χωρίς να ερμηνεύσει εσφαλμένα το άρθρο 28, στοιχείο στ', του ΚΥΚ, ότι οι προϋποθέσεις γλωσσικών γνώσεων δεν περιλαμβάνονται στις ικανότητες των υποψηφίων, κατά το άρθρο 27 του ΚΥΚ. Με το δεύτερο σκέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο καθόρισε εσφαλμένα τις παραμέτρους του εκ μέρους του δικαστικού ελέγχου, ο οποίος έπρεπε να περιοριστεί σε εκτίμηση του πρόδηλου σφάλματος εκτίμησης ή της αυθαίρετης μεταχειρίσεως. Με το τρίτο σκέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τα όρια του εκ μέρους του ελέγχου, προβαίνοντας σε επί της ουσίας εκτίμηση της μη επιλογής και άλλων γλωσσών, εκτός από τις τρεις που μνημονεύονται στις προκηρύξεις διαγωνισμών (αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά) και, ως εκ τούτου, υποκαθιστώντας τη διοίκηση.
4. Με τον τέταρτο λόγο, η Επιτροπή διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2 του κανονισμού 1/58, καθόσον έκρινε ότι οι επικοινωνίες μεταξύ της EPSO και των υποψηφίων εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, αποκλεισμένης κάθε δυνατότητας περιορισμού της επιλογής της δεύτερης γλώσσας. Αντιθέτως, η δυνατότητα θέσεως τέτοιου περιορισμού απορρέει, κατά την Επιτροπή, από το άρθρο 1δ, παράγραφοι 5 και 6, του ΚΥΚ, στο οποίο υπόκεινται και οι υποψήφιοι σε διαδικασία διαγωνισμού.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το SØ- og Handelsretten (Δανία) στις 7 Δεκεμβρίου 2016, Ernst & Young P/S κατά Konkurrencerådet

(Υπόθεση C-633/16)

(2017/C 046/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

SØ- og Handelsretten

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Ernst & Young P/S

Καθού: Konkurrencerådet

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ποια κριτήρια πρέπει να εφαρμόζονται προκειμένου να εκτιμηθεί κατά πόσον η συμπεριφορά ή οι πράξεις επιχειρήσεως εμπίπτουν στην αναστολή του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004⁽¹⁾ για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (απαγόρευση εκ των προτέρων εφαρμογής), και, προϋποθέτει η έννοια της πράξεως εφαρμογής, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, ότι η πράξη, εν όλω ή εν μέρει, πραγματικά ή νομικά, αποτελεί τμήμα της πραγματικής αλλαγής ελέγχου ή της συγχωνεύσεως των συνεχιζόμενων δραστηριοτήτων των συμμετεχουσών επιχειρήσεων, η οποία –υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται τα ποσοτικά όρια– γεννά υποχρέωση κοινοποίησεως;
- 2) Μπορεί καταγγελία συμφωνίας συνεργασίας, όπως στην προκειμένη περίπτωση, η οποία ανακοινώθηκε υπό συνθήκες αντίστοιχες με εκείνες που περιγράφονται στη διάταξη περί παραπομπής, να συνιστά πράξη εφαρμογής εμπίπτουσα στην αναστολή του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, και ποια κριτήρια πρέπει κατόπιν να εφαρμοστούν για τη λήψη αποφάσεως;
- 3) Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα 2 το κατά πόσον η καταγγελία έχει πράγματι επιφέρει συνέπειες στην αγορά σχετικές με το δίκαιο του ανταγωνισμού;